

„Hlásej slovo Boží!“

Hošťálková 7. 10. 2018

Písně: 47, 697, 422, 675, 673

Čtení Písma: 1.ep. Korintským 2, 1 – 5; 2.ep. Timoteovi 4, 1 – 8

Text kázání: 2.ep. Timoteovi 4, 2a

Milí bratři a sestry,

je to veliká výzva, kterou apoštol osloví mladého Timotea: **„Hlásej slovo Boží!“**. Tato výzva a povzbuzení zároveň platila tehdy Timoteovi, platí i dnes všem kazatelům Božího Slova a všem, kteří rozpoznali, že jsou voláni ke svědectví víry, které náš Pán má pro tento svět i pro naše bezprostřední okolí: **„Hlásej slovo Boží!“**. Celá reformace vysoko vyzdvihla toto poslání. Nemohli bychom se řadit k reformačním církvím, kdyby se nám vytratil tento novozákonní důraz.

Všechno, co ve sborech děláme, všechno má smysl v tom, aby bylo *„hlásáno Boží slovo“*. Nejenom naše ústa, ale všechno co děláme, má sloužit tomuto cíli: **„Hlásej slovo Boží at' přijdeš vhod či nevhod“**. Pavel, Timoteus, proroci i apoštolé prožívali obojí - *„vhod i nevhod“*. Plni nadšení a smělosti dosvědčovali Boží pravdu v Jeruzalémě při seslání Ducha svatého, a ti, kteří uvěřili se odhadovali na tisíce. Pán Ježíš prožil chvíle, kdy za ním šly celé zástupy a čekaly na jeho promluvení - v jejich očích nebyla nuda ani lhostejnost, ale veliká touha. Apoštolé zakoušeli taková shromáždění, kdy nemuseli své posluchače mnohokrát prosit ani napomínat, aby s vděčností přijímali zvěstované slovo.

Jaká je to radost přijít s Božím slovem vhod! Když se mnozí shromažďují a jsou plní probuzeného zájmu, ptají se, vzdělávají a rostou v poznané pravdě; když přijímají evangelium vnímavým srdcem a nasávají je celým životem. Bývá čas otevřených a dychtivých srdcí, kdy se ozývá neodbytný hlad po Božím slovu. Ale je i čas jiný. Čas zavřených uší a zatvrzelých srdcí. Čas, který bychom nejraději vyhlásili za čas mlčení, kdy je zbytečné jít s Božím slovem na veřejnost. - Můžeme je snad vnucovat? Bylo by správné doprošovat se lidí, aby mu milostivě věnovali alespoň kousíček svého času a pozornosti? Copak může přijmout pravé poznání ten, kdo po něm netouží a vnitřně se mu brání? Je možné pravdu vnucovat nějakým nátlakem? Už v apoštolské církvi věděli, že to možné není.

A přece píše apoštol Timoteovi: **„Hlásej slovo Boží at' přijdeš vhod či nevhod“**, nebo podle Bible kralické: **„Kaž slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas“**. Kolikrát to prožili ti, kteří byli s Božím slovem poslání, co to znamená přijít nevhod. Třeba už Mojžíš před faraónem - i v samotném Božím lidu to mnozí považovali za nevhodné a netaktické, protože jim to přinášelo ztížení jejich pracovních podmínek. Nebo Samuel před Saulem - se slovem Božím se znechutil samému králi; a stejně na tom byl i neznámý prorok před Jeroboámem. A co teprve Eliáš před Achabem. Ani jednou mu s Božím slovem nepřišel vhod, stejně jako mnohem později Jan Křtitel Herodovi. A kolika lidem se zdálo, že to, co Ježíš mluvil bylo nevhodné! Zvěstoval Boží království, odpouštěl viny, zval k nebeskému Otci - a přesto často přišel nevhod. Musel pryč. Zůstala mu vyhrazena jen role odsouzeného a vyřízeného. A kolikrát se pak, snesly

žaloby a někdy i kameny na hlavy těch, kteří v první apoštolské církvi a pak v dalších staletích hlásali slovo Boží.

Ono to není jen tak, hlásat Boží slovo „*vhod i nevhod*“, když až do podvědomí lidí proniká pocit, že každý projev víry je něčím nežádoucím, když narazíme na širokou hráz lhostejnosti a nevšímavosti. Přicházet nevhod velmi unavuje. Kdykoli člověk má pocit, že je jeho úsilí marné a neuznávané, propadá únavě a pochybnostem. A přece z epištoly slyšíme: „***Hlásej slovo Boží, at' přijdeš vhod či nevhod***“. Když se touto cestou pouštíme, pak na sebe bereme riziko, že nepřijdeme vhod. Ale to na sebe vždy brali a berou všichni, kteří Boží slovo vyřizují v jeho plné pravdě a moci, protože slovo Boží nikomu nelichotí, nechce být líbivé, naopak, usvědčuje z hříchu, volá k pokání a k sebezapření a neuznává absolutní nárok nikoho a ničeho jiného než samého Boha. Třebaže chce být v každé době jasné a srozumitelné, přece se nenechá určovat duchem času; nebojí se přijít nevhod, protože jeho Původce proměňuje časy i chvíle.

Nám i světu se mohou zdát určité chvíle a situace nevhodné a třeba i předem ztracené, ale před Bohem tomu může být úplně jinak. Tam, kde člověk vidí konec, Bůh vypůsobí nový začátek. Právě tam, kde je to po lidském soudu nejméně možné, On působí veliké věci. Kolika lidem se už zdálo, že k nim Boží slovo přichází nevhod - a jak za něj byli nakonec vděční a nepřestali si vážit chvíle, kdy k nim Bůh promluvil. On sám přece rozhoduje s konečnou platností, jestli jeho slovo přichází vhod. Vždyť je to On, který si člověka připravil, proměnil, osvětil svým Duchem. A On to může udělat v jakékoli době a na kterémkoli místě. Nikdo mu v této věci nemůže přikázat ani zabránit a jeho působení také na světě ničím nenahradí.

Stále znovu poznáváme, že Boží slovo nepotřebuje a nechce žádnou vnější moc, která by mu zaručovala uznání a přijetí. Naopak, k podstatě Božího slova patří, že se nebojí přijít bezmocné. Je to zvláštní - Pravda o všem a pro všechny, Pravda, která je svrchovanou a vysvobozující mocí přichází bez jakýchkoli opor a záruk. Nevnučuje se žádnou taktikou, žádným fyzickým ani psychickým tlakem. Všemohoucí Bůh zjevil plnost své vítězné lásky v bezmocném, ukřižovaném Kristu. Ale právě ta bezmocnost se stává vítězným počátkem nové budoucnosti. Kristův kříž, který pro svět byl a je potvrzením bezmoci, se stal jedinou nadějí a silou tam, kde už jinak vládne jenom smrt. Právě v těch chvílích, které se zdály nevhodné, ztracené a bezmocné, bylo vykonáno to největší Boží dílo.

Míváme někdy pocit, že s hlásáním Božího slova přicházíme nevhod? Zdá se nám, že výsledky, kterých dosahujeme jsou příliš malé a ještě se stále umenšují? Možná už někdy začínáme i souhlasit s tvrzením, že kázání Božího slova nemá žádnou budoucnost. Ale jak můžeme vědět, co všechno Bůh může a chce vykonat skrze své Slovo, které tak často přichází nevhod. Může snad někdo s určitostí tvrdit, že člověk sevřený a unavený tak mnohými složitostmi své doby, nakonec s velkou touhou nepřijme Boží pravdu, která se obrací k srdci a celému životu člověka? Vždyť právě skrze Boží slovo jsme přijali tu nejlepší službu a pomoc pro svou současnost i pro věčnost. A která jiná zvěst je tak svrchovaná, že se nebojí přijít v bezmoci a ještě k tomu nevhod? Jednou bude všechno záviset na tom, co promluví Bůh. Tehdy to uvidí všichni - my to smíme ve víře poznávat již dnes.

Velmi si toho važme. Co jiného a lepšího můžeme dnes dělat, než v tiché věrnosti jít dál s posláním, které je nám svěřeno. „***Hlásej slovo Boží, at' přijdeš vhod nebo***

nevhod!“ Toto věrné zvěstování Slova kříže ale předpokládá nejen věrného jednotlivce, ale také bdělý sbor. Takový sbor, kde poselství o kříži a vzkříšení Ježíše Krista je postaveno do středu, kde si uvědomujeme, že právě toto poselství je tím, co zachraňuje a je plné života; a kde si to nejen uvědomujeme, ale sami jsme tuto životadárnost a záchranu na sobě zakusili a do hloubky ji prožili. Teprve tehdy je člověk připraven se s touto zvěstí také podělit s druhými, protože ví, o čem mluví a k čemu zve a volá.

Amen.